

ikke paa at rejse sig. Han var ganske fortabt i sin Yndlingsbeskæftigelse: at fantasere over Fremtiden. Han saa' for sig en stor Stue, hvor alle fire Vægge fra Loft til Gulv var dækkede med Reoler fulde af prægtigt indbundne Bøger . . . en Stue med to høje Vinduer og et tykt Tæppe over hele Gulvet, ganske ligesom i Studereværelset ovre hos den lærde Præst i Kyndløse, hvor han en Gang havde været for at hente sin Daabsattest. Midt paa Gulvet stod et stort, firkantet Bord, dækket med et grønt Klæde og overfyldt med tykke Folianter; i et Hjørne stod en Jordglobus af Størrelse som et Vognhjul. Gardinerne for Vinduerne var tiltrukne; en Lampe brændte paa Bordet, og ved dettes ene Ende sad han selv, med Haanden under Kinden, i en stor Lænestol, med Slobrok og smukt broderede Tøfler, og læste i en meget gammel, græsk Bog. Det var dyb Nat, og alt var stille omkring ham; kun Uglerne tudede nu og da over Husets Tag. Henne paa Reolen stod hans egne Værker i Pragtbind. Der var baade Opbyggelsesbøger i sort og med Guldsnit, lærde Skrifter og store, samfundsrevsende Skuespil og Romaner af den Slags, som de norske Digtere skrev. — —

Han blev revet ud af sine Drømmerier ved at høre klaprende Trætøffeltrin ude i Gaarden og